

РЕШЕНИЕ

№ 35215

гр. София, 27.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разглежда дело номер **4138** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.73, ал.4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ).

Жалбата е подадена от Министерство на здравеопазването чрез Еднолично адвокатско дружество „Х.“, представлявано от управителя – адв. Б. Х. със съдебен адрес [населено място], пл. „Света Неделя“ №4, ет.3 срещу Решение №РД-02-14-580/25.03.2025г на Ръководителя на УО на ОПРР, издадено на основание чл.73, ал.1 във вр. чл.69, ал.1 от ЗУСЕФСУ и чл.70, ал.1, т.9 от с.з., с което е приключен сигнал за нередност №2422 и на бенефициера Министерство на здравеопазването е определена финансова корекция в размер на 5% от допустимите разходи по сключен договор №С 00-33/BG16RFOP001-9.001-0002-C01-S-01/27.10.2023г с изпълнител „ИНФОСТОЙ“ ООД [населено място] за идентифицирано нарушение на чл.63, ал.1, т.1, б. „а“ вр. чл.59, ал.2 вр.с чл.2, ал.1, т.1 и 2 и ал.2 от ЗОП, подведено като нередност по т.11, б. „б“ от Приложение №1 към чл.2, ал.1 от Наредбата за посочване на нередности, приета с ПМС №57/2017г.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, като се твърди, че същото е издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Счита, че решението е издадено в нарушение на чл.173, ал.2 АПК и чл.73 от ЗУСЕФСУ. Органът сам приема, че оспореният административен акт е „коригирано“ решение за определяне финансова корекция, като се позовава на Решение №2942/20.03.25г на ВАС, с което е отменено предходното такова – решение №РД-02-14-509/19.04.2024г на РУО. Посочва, че ВАС не е изпратил преписката на съответния компетентен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, което е

видно от Решението на Върховен административен съд. Според жалбоподател е недопустимо орган да изземва правомощия на съда и противно на волята му да решава, че след отмяната на първото решение за определяне финансова корекция следва да издаде ново такова, без да са спазени предвидените в специалния закон процедура по чл.73 от ЗУСЕФСУ и без на жалбоподател да се представи възможност за подаване на възражение по основателността и размера на финансовата корекция. На следващо място заявява, че адресат на административния акт е Министерство на здравеопазването, а от административната преписка и от мотивите на решението е видно, че идентифицираните нарушения на националното законодателство в лицето на ЗОП, подведени като нередност по Наредбата за посочване на нередности, приета с ПМС №57/2017г са извършени от зам.-кмета на [община], който е възложител по смисъла на ЗОП, а не от министерството. В тази връзка приема, че в административния акт липсва както правна, така и фактическа обстановка защо за проведената поръчка от [община] се определя финансова корекция на Министерство на здравеопазването – възложител и бенефициент са два различни правни субекта, като ответник, издал оспорения административен акт не е направил ясно разграничение между тях. Приема за недопустимо позоваването на процедура по установяване, регистриране и администриране на нередност, извършена във връзка с издаването на предходното решение №РД-02-14-509/19.04.2024г на РУО на ОПРР, което е било отменено с горепосоченото решение на ВАС, а в производството по издаване на „коригираното“ решение не е предоставяна възможност на жалбоподател за депозиране на възражение в съответствие със ЗУСЕФСУ с новото правно основание чл.70, ал.1, т.9 от с.з. и размера на установената финансова корекция. Релевира довод, че индивидуалния административен акт е издаден в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК при съществено несъответствие между посочените в акта правни основания за издаването му и реално установените факти в административното производство, тъй като е посочена нарушена правна норма чл.63, ал.1, т.1, б.„а“ от ЗОП и чл.2, ал.1, т.1 и 2 от ЗОП и чл.2, ал.2 от ЗОП, отнасяща се до възложителите на обществени поръчки, а не бенефициерите. Излага подробни съображения за противоречие на решението за финансова корекция с материалния закон. Исква се оспореното Решение № РД-02-14-580/25.03.2025г. да бъде отменено. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Х., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена по съображения, подробни изложени в жалбата. Претендира разноски, за което представя доказателства за реалното им извършване

Ответникът – ръководителят на УО на ОПРР се представлява от юрк. Д., която оспорва жалбата и моли съда да потвърди обжалвания административен акт като правилен и законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и с целта на закона. Счита, че РУО е наложил финансова корекция на бенефициента, с който е сключен ДБФП, като по отношение преиздаването на решението, счита, че същото е подробно разгледано в оспореното решение, поради което не взема отношение. Прави възражение а прекомерност на претендирания адвокатски хонорар и иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Министерство на здравеопазването е бенефициер на безвъзмездна финансова помощ по договор АДБФП № № BG16RFOP001-9.001-0002- „Укрепване капацитета на болничната мрежа за реакция при кризи“, финансиран по ОП „Региони в растеж“ 2014-2020г.

Съгласно чл.46, ал.1 от същия бенефициентът изпълнява проекта при условията на Приложение Е2 и партньорско споразумение /Приложение Д/ с 61 бр. партньори, като в т.36 фигурира [община].

При изпълнението на договора от страна на [община] е проведена процедура за определяне на изпълнител на обществена поръчка по ЗОП „Преустройство на съществуваща сграда в сграда за ползване при епидемично разпространение на инфекциозни заболявания към КОЦ-Р.“

В раздел III.1.3 от обявата - "Технически и професионални възможности", т.1, възложителят е поставил следните изисквания: "Участникът следва да е изпълнил минимум една дейност с предмет идентичен или сходен на предмета на поръчката за последните 5 (пет) години от датата на подаване на офертата. За сходни на предмета на поръчката дейности се считат такива отнасящи се за строително-ремонтни работи – изграждане/основен ремонт/текущ ремонт/реконструкция/преустройство на сгради за обществено обслужване"

Поръчката е финализирана със сключването на възлагателен договор № С 00-33/BG16RFOP001-9.001-0002-C01-S-01 / /27.10.23 г. с изпълнител И. ООД.

Във връзка с проведената процедура е регистриран в Регистъра на сигнали и нередности в Главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие“ на МРРБ сигнал със съмнение за нередност № 2422 /CD-диск л.15, „Административна преписка по издаване на Решение №РД-0214-509/19.04.2024г“ от адм.д.№4743/2024г на АССГ/

С писмо с изх. № 99-00-6-95 от 21.03.2024 г., изпратено чрез ИСУН, бенефициерът е уведомен за постъпилия сигнал за нередност, стартирането на производство по чл. 73 от ЗУСЕСИФ и за възможността да представи възражение. /CD-диск л.15, „Административна преписка по издаване на Решение №РД-0214-509/19.04.2024г“ от адм.д.№4743/2024г на АССГ/

В отговор е постъпило становище от № 99-00-6-95 /1/ от 04.04.2024 г. от бенефициента с твърдения за липса на извършени нарушения, респективно липса на нередност. /CD-диск л.15, „Административна преписка по издаване на Решение №РД-0214-509/19.04.2024г“ от адм.д. №4743/2024г на АССГ/

На 19.04.2024г. министърът на регионалното развитие и благоустройството В. К. - К. в качеството на ръководител на УО на ОПРР издала Решение № РД-02-14-509/19.04.2024г., с което са установени нарушения на чл. 63, ал.1, т.1, б. „а“ във вр. с чл.59, ал.2 във вр. с чл.2, ал.1, т.1 и 2 и ал.2 от ЗОП, допуснати от бенефициера, и на Министерство на здравеопазването е наложена финансовата корекция в размер на 9 769,06 лв. с ДДС, представляващи 5% от безвъзмездната финансова помощ по договор № С00-33/ BG16RFOP001-9.001-0002-C01-S-01 от 27.10.2023 г. с изпълнител "ИНФОСТРОЙ" ООД. /л.37-47 от адм.д.№4743/2024г/

Мотивите, при които е издаден административният акт, са следните:

Според ръководителя на УО при провеждането на поръчката е въведен ограничителен критерий за подбор, който касае установеното изискване участникът за последните 5 години от датата на подаване на офертата да е изпълнил минимум една дейност (строителство) с предмет, идентичен или сходен с този на поръчката, във връзка с който е посочено, че за строителство с предмет и обем идентично или сходно с това на поръчката, възложителят ще приема строителство с предмет: „изграждане и/или реконструкция, и/или рехабилитация, и/или основен ремонт и/или текущ ремонт на сгради за обществено ползване“. Строителството може да се докаже и при изпълнение на инженеринг.“

Според ръководителя на УО, въпреки че обект на поръчката са сгради за обществено обслужване, незаконосъобразно възложителят е определил изискване към участниците да имат опит в СМР на такъв вид сгради, тъй като и в ЗУТ, и в Правилника за реда за вписване и водене на централния професионален регистър на строителя “жилищни и смесени сгради със средно застрояване” и “сгради и съоръжения за обществено обслужване” с посочена в тях разгъната застроена площ или с посочен капацитет от места за посетители, са обединени в една точка, и съответно са приравнени една на друга. Позовава се на ЗУТ и на съдебна практика на ВАС - Решение № 1263

от 01.02.2021 год. по адм. дело № 10402 от 2020 год. по описа на VII отд. на ВАС, според която предназначението на сградите и съоръженията не са определящ критерий за сложността на даден строеж.

Направен е извод, че конкретизирането на определен вид сгради, които ще се приемат за „сходна дейност“ единствено като сгради за обществено обслужване стеснява кръга на възможностите на участниците да докажат своя опит, което води до неравно третиране.

Ръководителят на УО е обосновал, че според предмета на поръчката не се характеризира с определена специфика, която да налага поставяне на подобно изискване, нито с някаква особена сложност при изпълнението, изискваща по-специални знания и опит, което съответно не предполага наличие на такива, придобити единствено при извършване на текущ ремонт на сграда с конкретно предназначение. Не е предвиден и особено голям обем от дейности, което се потвърждава и от индикативния срок за изпълнение на поръчката – възложителят е определил срока за изпълнение на целия договор на обекта да е не по-дълъг от 3 месеца. Отбелязано е и че обществената поръчка е на ниска стойност – възложена е като събиране на оферти с обява, тъй като е определена като строителство до 164289.17 лв. без ДДС.

С оглед на това ръководителят на УО е направил заключение, че изискванията на възложителя спрямо опита на участниците при изпълнение на сходни дейности са необосновано завишени и се явяват ограничителни за конкуренцията, тъй като поставеното изискване от възложителя за „сходна дейност“ е ограничително спрямо участниците в процедурата и същото не е оправдано предвид спецификите на строително-монтажните работи и на предмета на поръчката. Приел е, че са нарушени разпоредбите на чл. 63, ал. 1, т. 1, б. „а“ във вр. с чл. 59, ал. 2 във вр. с чл. 2, ал. 1, т. 1 и 2 и ал. 2 от ЗОП и че това нарушение има финансово отражение – нанесена е вреда на средства от ЕСИФ при неспазване принципите на ЗОП, като чрез наличието на посоченото нарушение, което има разубеждаващ ефект спрямо потенциалните икономически оператори, е намаляла конкуренцията (неподаване на оферти от икономически оператори, които биха могли да изпълнят поръчката, ако заложеното условие беше законосъобразно формулирано) и следователно до невъзможност за избор на икономически най-изгодната оферта.

Нарушението е квалифицирано като нередност по т. 11, буква б) от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредба за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (Наредбата за посочване на нередности) при отчитане достигнато минимално ниво на конкуренция. Поради това е определил размер на финансовата корекция за нарушението 5 % върху допустимите разходи по сключения договор № С 00-33/BG16RFOP001-9.001-0002-C01-S-01 / /27.10.23 г. с изпълнител И. ООД.

Срещу това Решение за определяне финансова корекция е депозирана жалба от Министерство на здравеопазването, като по образуваното адм.д.№4743/2024г АССГ съдът се произнася с Решение №19063/07.10.2024г, с което отхвърля жалбата на Министерство на здравеопазването срещу Решение №РД-02-14-509/19.04.2024г.на РУО на ОПРР.

Решението на АССГ е обжалвано от Министерство на здравеопазването, като по образувано адм.д.№11537/2024г. ВАС се произнася с Решение №2942/20.03.2025г, с което на основание чл.221, ал.2, предл.2, вр.чл.222, ал.1 АПК отменя решение №19063/07.10.2024г по адм.д. №4743/2024г по описа на АССГ и вместо него постановява: отменя Решение №РД-02-14-509/19.04.2024г на ръководител на управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020.

Съгласно мотивите на ВАС е налице нарушение на чл. 73, ал.3 от ЗУСЕФСУ, тъй като

специалният закон изисква обсъждане на възражението в мотивите на административния акт, което не е сторено от страна на РУО на ОПРР, което съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е достатъчно основание за отмяната на административния акт. Отделно от горното ВАС приема, че е налице съществено несъответствие между посочените в административния акт правни основания за издаването на решението и реално установените факти в административното производство, като посоченото правно основание за определената финансова корекция е наличието на нередност по см.чл.70, ал.1, т.3 от ЗУСЕФСУ, а от мотивите на оспореното решение №РД-02-14-509/19.04.2024г е видно, че РУО не е изложил мотиви, отнасящи се до нарушение на принципа на добро финансово управление нито като цяло, нито в някое от неговите проявления – икономичност, ефикасност и ефективност. Сочените като нарушени правни норми касаят правилата за провеждане на обществени поръчки, които не водят до нарушаване принципа на добро финансово управление. Предвид това според ВАС решението на РУО е постановено в отклонение на изискванията за форма и съдържание, регламентирани в разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Решението на РУО, с което е определена финансова корекция е издадено от компетентен орган, но в нарушение на изискванията за форма и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като посочените пороци правят безпредметно обсъждането на съответствието на акта с материалния закон.

След отмяна на Решение №РД-02-14-509/19.04.2024г, РУО по свой почин издава Решение №РД-02-14-580/25.03.2025г /л.22-32 от адм.д.№4138/2025г/ с правно основание чл.73, ал.1, във връзка с чл.69, ал.1 от ЗУСЕФСУ, чл.70, ал.1, т.9 от ЗУСЕФСУ, с което приключва сигнал №2422 за нередност на бенефициента -Министерство на здравеопазването. За установените нарушения, допуснати от бенефициента, а именно чл.63, ал.1, т.1, б.„а“ във вр.чл.59, ал.2 във вр.чл.2, ал.1, т.1 и 2, ал.2 от ЗОП, подведени като нередност по смисъла на т.11, б. „б“ от Приложение №1 към чл.2, ал.1 от Наредба за посочване на нередности, приета с ПМС №57/2017г. е определена финансова корекция в размер на 5% от допустимите разходи по сключения възлагателен договор с изпълнител „ИНФОСТРОЙ“ ООД, [населено място].

В мотивите на това решение на РУО, което е предмет на оспорване по настоящото дело е прието, че същото е издадено след отмяна на предходното решение с Решение №2942/20.03.2025г на ВАС, като в хипотезата на чл.173, ал.2 от АПК административният акт е отменен в частта, в която на МЗ е определена финансова корекция в размер от 25% от допустимите разходи по процесния договор с изпълнител, но естеството му не позволява решаването на въпроса по същество от съда. Доколкото с отмяната на акта поради материална незаконосъобразност, не отпада факта на извършеното нарушение, РУО има задължение да извърши предписаните в нормативната уредба корективни мерки по повод извършеното нарушение и след като нередността е била установена и регистрирана и не е засегнато правото на защита на бенефициента, тъй като допуснатата нередност е единствено по отношение посочените основания за издаване на ИАА/но не и в писмо №99-00-6-95 от 21.03.2024г, с което е стартирана процедурата по чл.73 от ЗУСЕФСУ/, УО на ОПРР е счел, че е необходимо да се издаде коригиращото решение за определяне на финансова корекция от компетентния орган. В т.А е направено описание на нарушенията, идентично с описанията в предходния ИАА, като в т.Б е отбелязано становището по предходно издадения ИАА и извършеното от РУО уведомление по реда на чл.73, ал.2 от ЗУСЕФСУ в предходната процедура по издаване на отмененото с Решение №2942/20.03.2025г на ВАС РОФК. В т.ІІ са посочени правните изводи, като е отбелязано, че УО не приема доводите на бенефициента за липса на извършени нарушения и не приема твърденията и изводите в становището, като са преповторени правните изводи от отменения ИАА.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, срещу акт, за който изрично е предвидено, че подлежи на съдеен контрол, от адресата на акта, поради което **е допустима.**

Разгледана по същество, тя е *основателна.*

Оспореното по делото решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 73, ал. 1 ЗУСЕФСУ, финансовата корекция се определя по основание и размер с мотивирано решение на ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта, а съгласно чл.9, ал.5 от ЗУСЕФСУ ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или определено от него лице. В случая, видно от чл. 28, ал.1, т.2 от Устройствения правилник на МРРБ Главна дирекция "Стратегическо планиране и програми за регионално развитие" изпълнява функциите на управляващ орган на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014 – 2020 г. и всички произтичащи от това задължения и отговорности съгласно регламентите на Европейския съюз и Структурните и инвестиционните фондове, т.е. УО на ОП „Региони в растеж“ се намира в МРРБ. Следователно ръководител на УО на ОПРР е министърът на регионалното развитие и благоустройството, който именно е издал и оспореното решение. Видно от приложената по делото Заповед №РД-02-14-109/22.01.2025г на министъра на регионалното развитие и благоустройството, за ръководител на УО на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020г е определена заместник-министър Юра Й.-В..

Успоредно с това по делото е приложена преписката, част от която е и АДБФП № РД-02-376/20.05.2022 г. сключен по проект BG16 RFOP001-9. 001- "Мерки за справяне с пандемията" с № от ИСУН BG16 RFOP001-9. 001-0002-C01, със страни: МРРБ – УО на ОПРР и МЗ в качеството на бенефициент. Видно от чл. 46, ал. 1 от договора бенефициентът изпълнява проекта при условията на приложение Е2 и партньорско споразумение с множество партньори, като по т. 36 е посочена [община]. Съгласно чл. 5, ал. 2 от Общите условия за изпълнение/приложение Е2/, бенефициентът изпълнява задълженията си самостоятелно или съвместно с един или повече партньори, като по силата на чл. 6 отношенията с партньорите се уреждат със споразумение. Чл. 6, ал. 2 предвижда, че бенефициентът е отговорен пред РУО на ОПРР за действията на своите партньори.

Процесният договор за възлагане на ОП № BG16 RFOP001-9. 001-0002-C01-S-01 от 27.10.2023 г. и самата процедура по възлагане на ОП е стартирана, проведена и финализирана от [община] като възложител по споразумението за партньорство с МЗ. Горното се установява по несъмнен начин и от обявата за събиране на оферти и от указанията за възлагане на обществена поръчка чрез събиране на оферти с обява с предмет „Преустройство на съществуваща сграда в сграда за ползване при епидемично разпространение на инфекциозни заболявания към КОЦ – Р.“, където изрично е посочено финансирането на възлагане – „Обществената поръчка се финансира по процедура BG16 RFOP001-9. 001 „Мерки за справяне с пандемията“, която се реализира в рамките на приоритетна ос 9 „Подкрепа за здравната система за справяне с кризи“ на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020, съфинансирана от Европейския съюз, чрез Европейския фонд за регионално развитие“.

С оглед на това съдът приема, че не е налице неяснота относно качеството, в което по отношение на жалбоподателя МЗ е постановено решение на определяне на ФК. Налице е ясно регламентирана отговорност на бенефициента по АДБФП, налице е и ясна взаимовръзка с възложителя [община], в качеството на партньор, за чиито действия пред РУО на ОПРР отговорност носи бенефициента /водещия партньор/.

Липсата на такова нарушение се установява ясно и от [решение № 2942 от 20.03.2025 г.](#) по адм. д. № 11537/2024г по описа на ВАС, с което е прието изрично, че "оспореното решение е издадено от компетентен орган, но в нарушение на изискванията за форма и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като посочените пороци правят безпредметно обсъждането на съответствието на акта с материалния закон". Макар постановено по повод друг административен акт, то е постановено при пълен идентитет на факти, страни, обстоятелства, процедура по възлагане на ОП и процедура по администриране на нередност. Респ. с него е разрешен и въпросът дали МЗ може да представлява годен субект на финансова отговорност за действия по проекта и конкретни от възложената обществена поръчка. В обратната хипотеза би се стигнало до извод за недопустимост, какъвто не просто няма, а и е отречен по същество с произнасянето на касационната инстанция.

Оспореният акт формално отговаря на изискванията на [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), като съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му. Като правно основание административният орган се е позовал на разпоредбата на чл.73, ал.1 във връзка с чл.69, ал.1 от ЗУСЕФСУ, чл.70, ал.1, т.9 от с.з, както и чл.143, §2, и чл.2, §36 от Регламент /ЕС/

№1303/2013г. Като фактическо основание е посочен сигнал за нередност №2422, като в мотивната част на акта е посочено решението на ВАС, с което е отменено предходното решение на РУО по отношение същия сигнал за нередност, както и това, че предвид процесуалните последици от отмяната на акта от съда, РУО е в задължение да предприеме корективни действия в случаите, когато е установено нарушение, отговарящо на критериите за „нередност“. Тъй като административното производство за определяне на финансова корекция започва по инициатива на административния орган, а не по искане на бенефициера за признаване или защита на негово субективно право или законни интереси, отмяната на издадения административен акт не възстановява висящност на административното производство, което да е необходимо да приключи с нов административен акт. С отмяната от съда на оспорения административен акт е получена търсената от бенефициера защита. Преписката не е била изпратена на административния орган за ново произнасяне, тъй като в случая не е налице хипотезата на [чл. 173, ал. 2 АПК](#). Горното е видно както от диспозитива на решението на ВАС, така и от правното основание, на което е издаден съдебния акт – чл.221, ал.1, предл.2 вр. чл.222, ал.1 от АПК.

В случая РУО е преценил, позовавайки се на релевантните фактически обстоятелства, че може да издаде нов акт за определяне на финансова корекция, но не е инициирал и провел отделно производство, самостоятелно и независимо от предходните. В тази процедура за определяне на финансова корекция органът не е гарантирал участието на получателя на помощта, и не го е уведомил за започналото производство и не е осигурил правото му на защита в изпълнение на изискванията на [чл. 73, ал. 2 ЗУСЕФСУ](#). Предвид изложеното съдът приема, че при издаване на акта, предмет на оспорване по настоящото дело, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Оспореният акт съдържа властническо волеизявление на административен орган по смисъла на [чл. 73, ал. 1 ЗУСЕФСУ](#), което пряко засяга законни права и интереси на жалбоподателя. Именно поради това законодателят е регламентирал специални правила за процедурата по определяне на финансовата корекция по основание и размер. Съгласно [чл. 73, ал. 2 ЗУСЕФСУ](#) преди издаването на решението по ал. 1 управляващият орган трябва да осигури възможност бенефициера да представи в разумен срок, който не може да бъде по-кратък от две седмици, своите писмени възражения по основателността и размера на финансовата корекция и при необходимост да приложи доказателства. Спазването на цитираната правна норма е гаранция, от една страна, за правата на адресата на акта, а от друга - за постановяването на акта след изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая и след като се обсъдят обясненията и възраженията на адресата, т. е. за спазване на изискванията на [чл. 35 АПК](#).

Въз основа на ангажираните по делото доказателства съдът приема, че това нормативно изискване не е спазено от страна на РУО на ОПРР. Противно не се и твърди от страна на ответник, който изрично в мотивната част на решението е посочил, че бенефициентът е уведомен за установените нарушения -вида и тяхното финансово отражение и му е представена възможност да депозира възражение с писмени доказателства в процедурата по издаване на предходното Решение за финансова корекция, отменено с Решение №2942/20.03.25г на ВАС, Седмо отделение, постановено по адм.д.№11537/2024г

УО на ОПРР не е осигурил на МЗ възможността да упражни правото си на възражения по основателността и размера на финансовата корекция, която възнамерява да определи. По делото липсват данни, преди постановяването на оспорения акт, МЗ да е било уведомено за откритата процедура за определяне на финансова корекция за идентифицирана нередност по см. чл.70, ал.1, т.9 от ЗУСЕФСУ, съответно за установяването и размера на финансовата корекция - вида на констатираните нарушения, нормативните разпоредби, които са нарушени и избрания метод за определяне на корекцията.

Посоченото нарушение не може да бъде санирано, предвид факта, че в предходна процедура за определяне на финансова корекция, приключила с административен акт, който в последствие е бил отменен, на МЗ е предоставена възможност за възражение по основателността и размера на финансовата корекция. Идентичността на установените в предходния и в обжалвания административен акт нарушения на [ЗОП](#) и квалификация на нередността по Наредбата за посочване на нередности не отменят задължението на органа при стартиралата нова процедура за определяне на финансова корекция на бенефициера да бъде предоставена възможност за възражение.

С оглед горното съдът не приема, че с предоставянето на възможност за възражение в предходното

производство за определяне на финансова корекция, УО е изпълнил императивното изискване на [чл. 73, ал. 2 ЗУСЕФСУ](#) в настоящото. В тази връзка са ирелевантни съжденията на ответник, че сигналът за нередност не е приключил, поради което всички извършени в производството по издаване на отменения административен акт процесуални действия са меродавни и запазват действието си по отношение производството по издаване на новия индивидуален административен акт.

В разпоредбата на [чл. 173 АПК](#) са посочени изрично правомощията на съда при нищожност или отмяна на административния акт. Съгласно ал. 1, когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество. В тази хипотеза съдът действа "вместо" административния орган и решението му замества отменения административен акт с разрешението на въпроса, предмет на отмененото волеизявление. Извън тези случаи, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона ([чл. 173, ал. 2 АПК](#)). Във втората хипотеза на закона изпращането на преписката има за правна последица създаване на висящност на административното производство, което следва да приключи с нов административен акт.

В конкретния случай процедурата за налагане на ФК е започнала по инициатива на административния орган, а не по искане на бенефициера за признаване или защита на негови права или законни интереси (както е в случаите по исканията за верифициране или плащане на суми по договора за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ). Поради това отмяната на предходното Решение № РД-02-14-509/19.04.2024 г. на Ръководителя на управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 не възстановява висящността на производството, което да е необходимо да приключи с нов административен акт, т. е. в този случай с произнасянето на съда спорът е изчерпан изцяло.

Върховния административен съд е имал възможността да разгледа хипотеза като процесната в светлината на [чл. 73, ал. 2 ЗУСЕФСУ](#)/тогава [ЗУСЕСИФ](#) но при идентичност на нормата/ приемайки, че: "Действително, ако прецени, позовавайки се на релевантните фактически обстоятелства, органът може да издаде нов акт за определяне на ФК (тази възможност не е отречена от първоинстанционния съд), но тогава органът следва да инициира и проведе отделно производство, самостоятелно и независимо от предходното. В тази "нова" процедура за налагане на ФК органът следва да гарантира участието на получателя на помощта, като го уведоми за започналото производство и осигури правото му на защита в изпълнение на изискванията на [чл. 73, ал. 2 ЗУСЕСИФ](#). Съгласно цитираната разпоредба преди издаването на решението за определяне на ФК управляващият орган трябва да осигури възможност бенефициерът да представи в разумен срок, който не може да бъде по-кратък от две седмици, своите писмени възражения по основателността и размера на финансовата корекция и при необходимост да приложи доказателства.

Допуснатото нарушение на производствените правила е съществено, т. к. правото на получателя на помощта да възрази срещу констатациите на засягащия го акт, е не само законово регламентирано, но и изрично изведено като основен принцип в практиката на Съда на Европейския съюз – [т. 36 и 37 от Решение от 18 декември 2008, Sopropй, C-349/07](#), EU: C: 2008: 746. СЕС е наложил правото на правните субекти да бъдат изслушани преди спрямо тях да се издаде акт, налагащ им неблагоприятна мярка, като общо правило в правото на Съюза, независимо дали това право изрично е регламентирано в съответния акт, регламентиращ процесните правоотношения. В практиката си Съдът изрично приема, че "това задължение тежи върху административните органи на държавите членки, когато те вземат решения, попадащи в приложното поле на общностното право, дори когато приложимото общностно законодателство не предвижда изрично подобно изискване" ([Решение от 18 декември 2008, Sopropй, C-349/07](#), EU: C: 2008: 746, т. 38; [решение от 01 октомври 2009, F. S., C-141/08](#), EU: C: 2009: 598, т. 83). По силата на чл. 633 от Гражданско-процесуалния кодекс, вр. [чл. 144 АПК](#), решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Р. Б.. "/виж [Решение № 13403 от 5.11.2018 г.](#) на ВАС по адм. д. № 7061/2018 г., VII о., докладчик съдията В. А., [Решение № 13823 от 12.11.2018 г.](#) на ВАС по адм. д. № 9670/2018 г., VII о., докладчик съдията М. Н. и др. /.

В унисон с това настоящият състав приема, че освен нарушение на правото на участие, регламентирано по изричната норма на [чл. 73, ал. 2 ЗУСЕФСУ](#), с процесния акт е нарушено и задължението за обсъждане в

мотивите на решението на представените от бенефициента доказателства и направените от него възражения.

В част Б от оспорваният акт "Становище на бенефициента" и в част II. "Правни изводи" са представени възраженията, изложени от МЗ в рамките на вече приключилата процедура по отмененото решение на РУО на ОПРР и кратко изложение на основанията, поради което същите не се приемат.

Възприетият подход от РУО на ОПРР е несъответен на императивното изискване на [чл. 73, ал. 3 ЗУСЕФСУ](#) относно формата и съдържането на акта. На първо място – изложени са непредставени в производството възражения и/или становище на бенефициента. На второ място – обсъдени са неотнوسими възражения, т. е. такива, представени в рамките на вече приключено и изчерпано производство. Предвид това процесното решение е издадено в нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК

С оглед горното според съда „коригиращото“ решение на РУО на ОПРР е постановено в нарушение на производствените правила и при несъответствие с изискването за форма и съдържание. В този смисъл е и практиката на ВАС /Решение №9696 от 14.10.2025 г. на ВАС по адм. д. № 7857/2025 г., VII о./

При този изход от спора и съобразно нормата на [чл. 143, ал. 1 АПК](#) жалбоподател има право на разноски. Претенцията му е предявена своевременно, в размер на 1600,94 лв. съгласно представена фактура, преводно нареждане, договор за правна помощ и заплатена държавна такса за оспорване на решението пред АССГ. От страна на ответник е своевременно направено в о.с.з. възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. С [решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22](#), "Ем акаунт БГ" ЕООД, ЕCLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че [член 101, параграф 1 ДФЕС](#) във връзка с [член 4, параграф 3 ДЕС](#) трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението през призмата на неговата фактическа и правна сложност, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство, обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

По делото са проведени две съдебни заседания, като са събрани допълнително доказателства извън наличните по преписката. Конкретното основание за отмяна на акта е било предмет на анализ и произнасяне от страна на ВАС в редица решения. В тази връзка е налице съдебна практика, предоставяща ориентир относно разрешаване на правният спор, поради което не може да се приеме, че делото разкрива фактическа и правна сложност, обосноваваща подобен размер на възнаграждението.

Освен това съдът съобрази и произнасянето за разноски от страна на ВАС с [Решение № 2942 от 20.03.2025 г.](#) по адм. д. № 11537/2024г., като настоящето производство, респ. произнасяне разкрива една съществена разлика, а именно – изградено е на база установено процесуално нарушение, непозволяващо анализ по съществото на спора. При това – процесуално нарушение ясно квалифицирано в практиката на ВАС, като такова представляващо отменително основание. Така формираното заключение в частта за разноските, както впрочем подчертава и СЕС, по никакъв начин не рефлектира върху отношенията между доверител и довереник и поетите помежду им договорни ангажименти. От друга страна обаче тяхната договореност се явява непротивопоставима на ответника предвид изложените съображения за липса на фактическа и правна сложност на спора.

В тази връзка и като отчете благоприятния изход от спора за жалбоподателя, съдът приема, че в негова полза следва да се присъди сумата от 1 100 лв. с ДДС за адвокатско възнаграждение и 68,54лв държавна такса за образуване на делото пред АССГ или общо 1168,54лева разноски.

С оглед изложеното и на основание [чл. 173, ал. 2 АПК](#), Административен съд София-град, III отделение, 67 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №РД-02-14-580/25.03.2025г на Ръководителя на УО на ОПРР, издадено на основание чл.73, ал.1 във вр. чл.69, ал.1 от ЗУСЕФСУ и чл.70, ал.1, т.9 от с.з., с което е приключен сигнал за нередност №2422 и на бенефициера Министерство на здравеопазването е определена финансова корекция в размер на 5% от допустимите разходи по сключен договор №С 00-33/Bg16RFOP001-9.001-0002-C01-S-01/27.10.2023г.

ОСЪЖДА Министерство на регионалното развитие и благоустройството да заплати в полза на Министерство на здравеопазването сумата от 1 168, 54 /хиляда сто шестдесет и осем лева и петдесет и четири стотинки/ с ДДС.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: